

Kar Kelebeği

Selçuk AZMANOđLU

Akşamla birlikte gelen karın altında, elleri ceplerinde, sessizce dolaşıyor.

Durdu, paltosunun yakasını kaldırdı, yürümeye devam etti.

Kentliler sanki daha önce hiç şahit olmadıkları bu doğa olayı karşısında bütün çaresizlikleriyle baş başa kalmışlar da ondan bir an evvel kurtulmaları gerekiyormuş gibi hızlı adımlarla ulaşım araçlarına sığınmışlardı. Süratle evlerinin yolunu tutmalıydılar ama şehrin trafiği kıpırdıyamıyordu, felçti.

O, etrafındaki bunca hengâmeye bulaşmadan sessizce yürüyordu. Dudaklarındaki kıpırtıyı gören birileri, sövdüğünü ya da soğuktan titrediğini düşünebilirlerdi lakin ne o birileri onu görüyor ne de o, o birilerinin kendisini görmelerini istiyordu.

Nereye gideceği belli olmayan insanların can sıkıntısıyla yürüdü. İyiden iyiye tutmaya başlayan kar yürümesini zorlaştırıyordu. Ceplerini yokladı. Çakmağını ve sigara paketini çıkardı. Pakette sigara kalmamıştı, avucunda buruşturup çöp kutusuna fırlattı.

Meydandaki büfeye yanaşıp sigara aldı. Paketi açtı. İçinden bir sigara alıp dudaklarına iliştirdi. Yaktı, bir nefes çekip kafasını kaldırdığında karşısında onu gördü. Arkasını döndü, yürümeye başladı. İçinden, görülmediğine dair umutlar sıraladı. Köşeyi döndü. Birkaç adım daha atıp arkasına baktı. Onu tekrar gördü, sevinçle açılmış ağızındaki dişleri. “Şimdi yaktım çıranı” der gibi sırtışını...

Adımlarını hızlandırdı. İzini kaybettirmek için ara sokaklara giriyor her köşe başında arkasına dönüp bunu başaramadığını anlayınca korkusu daha da artıyordu.

Koşmaya başladı. Koştukça nefesi tıkanı. Yine de koştu. Tanımadığı bir semtteydi artık, bir çocuk parkının ortasında. Kaydırağın direğine tutunup nefeslenmek istedi, yapamadı. Takipçisi hızla yaklaşıyordu. Son bir umutla parkın yanındaki sokağa girdi. Yanmayan sokak lambalarının karanlığı altında koştu, koştu. Çıkmaz sokakta olduğunu görüp duvarın dibine çöktü.

Adam yaklaştı. İyice yaklaştı. Cebinden kelebek tabir edilen bıçağı çıkardı. Yanına kadar gelip omzundan kavrayarak kaldırdı. Şairin yakasına yapıştı. Kelebeği gırtlığına dayadı ve sordu:

“Şiir nerede lan vicdansız, nerede şiir?”

Şair şiddetini arttıran karın altında, sessizce titriyordu ...